

מ"ת 62279/01/14 - אומיה נאסר, נידאל עלי נאסר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 62279-01-14 מדינת ישראל נ' נאסר(עציר) ואח'

בפני כב' השופט יונתן אברהם
מבקשים
נגד
משיבה
1. אומיה נאסר 2. נידאל עלי נאסר
מדינת ישראל

החלטה

במסגרת דיון בבקשה למעצר המבקשים עד תום ההליכים נגדם, שוחרר כל אחד מן המבקשים בתחילת חודש 2/2014 למעצר בית בחיפה בבית קרובי משפחותיהם.

כתב האישום שהוגש נגדם מייחס לכל אחד מהם עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי ס' 333 ו- 335 (1) לחוק העונשין.

בפניי בקשות שהגישו המבקשים לעיון חוזר בן מתבקש בית המשפט להתיר להם לחזור לגור בבתיהם המצויים בסמיכות למקום מגורי קרובי העבירות שלכאורה ביצעו, לשהות שם בתנאי מעצר בית מלא בשעות הלילה תוך שיותר להם לצאת לעבודה מחוץ לעיר מגוריהם בליווי ובפיקוח של קרובי משפחתם (המבקש 1- בפיקוח אביו בשעות היום ובפיקוח אמו ואביו שלילה, המבקש 2- בפיקוח אחיו בשעות היום ובפיקוח אחיו וגיסתו בשעות הלילה).

הבקשות שתיהן נשענות על קיומו של הסכם סולחה בין משפחות הצדדים, אשר נחתם בסיועו של המגשר אבו יאסר ומשום כך החלטתי ליתן החלטה מאוחדת בשתיהן.

ב"כ המבקשים טענו בפניי כי נתקיים הסכם סולחה בין משפחות הצדדים במסגרתו אף שולם לקורבן העבירה, מר מוסטפא זטמה, פיצוי בסך של 65,000 ₪.

ב"כ המבקש 1 טען כי היחסים בין משפחות הצדדים כיום מתנהלים בשקט ועל מי מנוחות ונוכח הסכם הסולחה לא משתקפת עוד מסוכנות ממרשו כלפי קורבן העבירה. הוא טען גם כי קורבן העבירה לא נפצע פגיעה שהותירה נכות צמיתה.

ב"כ המבקש 2 טען כי חלקו של מרשו היה קל יחסית לחלקו של המבקש 1 וגם הוא טען כי מדובר בפגיעה קלה בקורבן העבירה שלא הותירה נכות.

מנגד טענה ב"כ המשיבה כי הפגיעה שפגעו המבקשים בקורבן העבירה, כפי שהיא מתוארת בכתב האישום היא פגיעה קשה והוא טרם התאושש ממנה.

אשר להסכם הסולחה טענה כי אין בו כדי להצדיק השבת המבקשים לביתם הסמוך לביתו. אשר לפיצוי ששולם טענה כי אביו של קורבן העבירה אתו שוחחה הודיע לה כי לבד מן הפיצוי ששולם אין לו ידיעה לגבי יתר פרטי הסכם הסולחה עליו חתם ככל שנראה ללא שהבין את הכתוב בו.

כן טענה ב"כ המדינה להפדת תנאי השחרור מצד מבקש 1 שכן בביקור שוטרים במקום חלופת המעצר, על אף שהשוטרים דפקו על דלת הדירה, לא נפתחה הדלת. כמו כן טענה כי על אף החלטת בית המשפט לא העביר מבקש 1 את מספר הטלפון באותה דירה.

בתגובה לטענה זו טען ב"כ המבקש 1 כי המספרים הועברו ואף היו רשומים על כריכת התיק של הפרקליטה שהופיעה תיק העיקרי בפני סה"נ כתילי, עו"ד יעל כץ. עקב כך ביקשתי את תגובת עו"ד כץ וזו נתקבלה ולפיה, רק מספר דקות לפני אותו דיון העביר ב"כ המבקש 1 את מספרי הטלפון, או אז היא רשמה אותם העל הכריכה.

במהלך חקירת אביו של המבקש 1, שאצלו הוצע שהמבקש 1 יעבוד בבנין במרכז הארץ, בשעות היום, ולאחר שקודם לכן הכחיש קיומו של עבר פלילי, הסתבר כי לאב הרשעה בעבירת תכנון ובניה משנת 2004 וכן הרשעה נוספת משנת 2009 בגין אי קיום צו שיפוטי.

במהלך עדות אחיו של המבקש 2 הצהיר הנ"ל להיעדר עבר פלילי. מאוחר יותר ומנבדק המרשם הפלילי של הנ"ל התברר כי הורשע בשנת 1999 בעבירת תקיפת שוטר והפרעה לשוטר (עבירה שהתיישנה אך טרם נמחקה).

שקלתי את טיעוני הצדדים מכאן ומכאן ולא מצאתי כי יש בשלב זה בחתימת הסכם הסולחה כדי להצדיק חזרת המבקשים למקום מגוריהם בעיר נצרת.

הסכם הסולחה נחתם ביום 8.3.14, היינו אך לפני שבועיים.

מחד, הסכם סולחה, ככל שבסופו של דבר נכרת בין הצדדים, הוא בעל חשיבות רבה כאמצעי אלטרנטיבי לפתרון סכסוכים בין פרטים ויש לברך עליו.

ברם, סולחה במהותה איננה אירוע חד פעמי או קצר תקופה, אלא תהליך. ראשיתה בהתערבות מכובדים ובפנייה אל הצדדים לקבלת הסכמתם העקרונית להשתתף בהליך הסולחה, המשכה במו"מ בסיוע אותם נכבדים או מגשר לצורך הסכמה על תנאי הסולחה, מילוי אחר התנאים הנ"ל, לרבות תקופת "הודנא" במהלכה על הצדדים להימנע מהתגרות הדדית, וסופה, במחילה של קורבן העבירה כלפי מבצעה. (המתואר לעיל מצוי בידיעה שיפוטית של בית משפט זה מתוך תיקים רבים בהם נכרכה טענת "סולחה").

במקרה דנן, פרק הזמן שחלף מאז תחילת הסולחה אינו ממושך אלא קצר יחסית והחזרת המבקשים לביתם, המצוי במתחם בו מתגורר קורבן מעשיהם בשלב זה, יכול ויהיה בה כדי להתפרש כהתגרות וללבות את הרגשות ואת המדון בין

הצדדים מחדש.

לטעמי, קיומו של הסכם הסולחה אינו יכול לשמש כעילה לחזרת המבקשים לביתם אלא בחלוף תקופה משמעותית ממועד כריתת ההסכם (לפחות 3 חדשים) וגם זאת לאחר קבלת עמדת קורבן העבירה (אפשר באמצעות שרות המבחן או ב"כ המדינה) לאפשרות זו.

אשר על כן נדחית הבקשה להחזרת המבקשים לביתם.

מכאן לבקשה ליציאה לעבודה. אמנם בקשה זו נכרכה בבקשה להחזרת המבקשים לביתם, אך בשל הספק שנתבקשה לחלופין גם ממקום שהייתם היום, אדון בה בנפרד.

בקשה זו של המבקשים יש לדחות משום שלא מצאתי לתת אמון במפקחים שהוצעו ע"י המבקשים לעת בה יעבדו מחוץ למקום החלופה. שני המפקחים שהוצעו הצהירו בעדותם כי לא הורשעו בעבר ולאחר מכן התברר כי לא אמרו אמת. לא מצאתי על כן לסמוך עליהם כמפקחים ראויים.

לאמור לעיל יש להוסיף את אי קיום החלטת בית משפט זה ע"י המבקש 1 שעה שלא העביר למשיבה את מס' הטלפון במקום חלופת המעצר על אף הנחיה מפורשת בעניין זה בהחלטת בית המשפט במסגרתה שוחרר למעצר בית.

מכל הטעמים שפורטו לעיל, נדחית הבקשה בכללותה.

המזכירות תמציא העתק לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג אדר ב תשע"ד, 25 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.